

V Brně dne 13.7.2015

Krajský soud v Ústí nad
Labem
Národního odboje 1274/26
400 92 Ústí nad Labem

Prostřednictvím:
Okresního soudu v Mostě
Moskevská 2
434 74 Most
Ke sp.zn. 14 C 345/2014

Žalobce: Pravoslavná církevní obec v Mostě
IČ 66684684
se sídlem Chabařovice, Husovo náměstí 191, PSČ 40317

*právně zast. Mgr. Lubomírem Kinclem, advokátem, se sídlem Čechyňská 16, 602 00 Brno, z.osv.
ČAK 15353*

Žalovaný:

r.č.

bytem

o určení neexistence práva odpovídajícího věcnému břemeni
odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 23.6.2012, sp.zn. 14 C
345/2014

trojmo

I.

Žalobou podanou u Okresního soudu v Mostě se žalobce domáhal určení, že právo odpovídající věcnému břemeni doživotního užívání nemovitosti, tj. pozemku parcelní číslo [REDAKCE] zřízeného smlouvou o věcném břemeni, ve prospěch žalovaného, neexistuje. Okresní soud v Mostě svým rozsudkem ze dne 23.6.2015, č.j. 14 C 345/2014-44 žalobu zamítl, neboť po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a dále uložil žalobci povinnost zaplatit žalovanému náklady řízení v částce 18.699,- Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalovaného.

II.

Žalobce podává v zákonné lhůtě proti rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 23.6.2015, č.j. 14 C 345/2014-44 odvolání, přičemž jeho důvody spatřuje na základě § 205, odst. 2), písm. e) zák.č. 99/1963 Sb. v tom, že soud dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, a dále na základě § 205, odst. 2), písm. g) zák.č. 99/1963 Sb. v nesprávném právním posouzení věci.

III.

Soud prvního stupně ve svém odůvodnění konstatoval, že k nepřípustnému souběhu smluv o nájmu a o věcném břemeni, kterou argumentoval žalobce s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu pod spisovou značkou 22 Cdo 2222/11 ze dne 29.5.2012, nedošlo. Dále soud prvního stupně konstatoval, že není v jeho pravomoci posuzovat jednání dotčených církevních osob v průběhu procesu upraveného církevními předpisy, jehož výsledkem byla navenek uzavřená smlouva o nájmu a smlouva o věcném břemeni. Soud prvního stupně rovněž konstatoval, že ústavnost ve smyslu církevních předpisů nelze soudem přezkoumávat, a že dovozovat z nedodržení vnitřních církevních pravidel jakékoliv důsledky, zejména pro smlouvu o věcném břemeni, jako takovou, není možné. Soud prvního stupně dále konstatoval, že je zřejmé, že postup při uzavření smlouvy o věcném břemeni byl v této věci skutečně v rozporu s církevní ústavou, neboť potřebný souhlas eparchiální rady k usnesení rady Pravoslavné církevní obce, jako výkonného orgánu žalobce, nebyl vydán. Soud prvního stupně se v této souvislosti domnívá, že takové usnesení rady Pravoslavné církevní obce, jako výkonného orgánu žalobce, musí nejprve existovat, aby k němu bylo možné dát souhlas. Proto takovým souhlasem nemůže být listina ze dne 8.7.2011 argumentovaná žalovaným, která rozhodnutí Rady církevní obce časově předchází. Soud prvního stupně odůvodňuje své rozhodnutí rovněž tím, že z hlediska ustanovení § 39 občanského zákoníku není zmíněná Ústava Pravoslavné církve v českých zemích a na Slovensku tím „zákonem“, který má výše citované ustanovení § 39 občanského zákoníku na mysli. Soud prvního stupně z výše uvedených k těmto okolnostem nepřihlížel, neboť dle svého odůvodnění se mohl zabývat platností smlouvy o věcném břemeni pouze z hlediska dopadajících ustanovení občanského zákoníku.

IV.

Žalobce je organizační jednotkou Pravoslavné církve v českých zemích a na Slovensku. V souladu s ust. čl. 16 odst. 2 Listiny základních práv a svobod církve a náboženské společnosti spravují své záležitosti, zejména ustavují své orgány, své duchovní a zřizují řeholní a jiné církevní instituce nezávisle na státních orgánech. S ohledem na skutečnost, že stát není oprávněn zasahovat do určení způsobu zastupování církve jejích organizačních složek, je zřejmé, že církev je oprávněna způsob zastupování určit dle vlastního uvážení a tento způsob zastupování vtělit do svých vnitřních předpisů.

K výše uvedenému žalobce uvádí, že vzhledem k již provedeným důkazům v řízení před soudem prvního stupně, soud nesprávně vyhodnotil své závěry, uvedené v rozsudku ze dne 23.6.2015, č.j. 14 C 345/2014-44, neboť žalobce má za nesporné, že předmětná smlouva o zřízení věcného břemene je absolutně neplatná z více důvodů, které si dovoluje shrnout, jak dále uvedeno:

- absolutní neplatnost pro konflikt užívacích práv k téže nemovité věci – nájem byl ujednáán jako první

v pořadí, každé další užívací právo je tedy v rozporu s nájmem

- absolutní neplatnost pro absenci souhlasu eparchiální rady – z jednání žalovaného je zjevné, že neplatnost zřízení věcného břemene smlouvou o nájmu ze dne 1.7.2011 byla žalovanému známa, a proto dne 17.12.2013 uzavřel předmětnou smlouvu o věcném břemeni, která měla konvalidovat absolutní neplatnost předchozího „pokusu“ o zřízení doživotního užívání předmětné nemovité věci žalovaným (v čl. III. smlouvy o věcném břemeni je výslovně uvedeno, že „tato smlouva o zřízení věcného břemene navazuje na smlouvu o nájmu popsanych nemovitostí ze dne 1.7.2011, kde se účastníci v obsahu čl. V. dohodli, že užívání nemovitostí bude zapsáno do operátu katastru nemovitostí jako věcné břemeno doživotního užívání nájemcem“). Jak již žalobce uvedl, podle právního řádu České republiky, účinného ke dni 17.12.2013 nebylo možné jakkoli zahojit absolutní neplatnost právního úkonu (viz. usnesení Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 838/2006 ze dne 19.dubna 2006, dle něhož „platné právo neumožňuje zpětné zhojení (konvalidaci) vad právních úkonů absolutně neplatných.“). Ani uzavření samostatné smlouvy o věcném břemeni tak nemůže zhojit původní neplatnost zřízení věcného břemene. Smlouva o zřízení věcného břemene ze dne 17.12.2013 nebyla nikdy platně uzavřena, když k ní neudělila souhlas Rada Pražské Pravoslavné eparchie. Žalobce na tomto místě dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1.7.2008, sp.zn. 29 Odo 1027/2006, dle něhož „je-li prokázáno, že úmyslem (záměrem) obou smluvních stran při uzavření smlouvy bylo dosáhnout výsledku, jenž odporuje zákonu nebo jej obchází, má to za následek absolutní neplatnost smlouvy podle § 39 ObčZ. Důvodem neplatnosti tu však není rozpor s dobrými mravy, nýbrž právě skutečnost, že takový právní úkon svým účelem odporuje zákonu.“ Pokud by listina ze dne 8.7.2011 vůbec mohla být považována za platný souhlas eparchiální rady, pak je zjevné, že tento souhlas byl udělen pouze k uzavření nájemní smlouvy ze dne 1.7.2011, nikoliv ke smlouvě o věcném břemeni ze dne 17.12.2013. Žalovanému, jakožto duchovnímu správci, musel být způsob zastupování církevní obce důkladně znám, způsob zastupování je též zpřístupněn ve veřejném rejstříku vedeném Ministerstvem kultury. Jde tak o zjevné obcházení církevních předpisů a právní jednání učiněné v rozporu se způsobem zastupování církevní obce při nakládání s majetkem.

V.

Na základě shora uvedeného žalobce navrhuje, aby odvolací soud napadaný rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že:

- I. Určuje se, že právo odpovídajícího věcnému břemeni doživotního užívání nemovitosti, tj. pozemku parc.č. [REDAKCE] (právní účinky vkladu práva ke dni 19.12.2013) na základě smlouvy o zřízení věcného břemene – bezúplatné ze dne 17.12.2013, uzavřené mezi Pravoslavnou církevní obcí v Mostě a žalovaným, ve prospěch žalovaného, neexistuje.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů do tří dnů od právní moci rozsudku.

.....
Mgr. Lubomír Kincl, advokát
na základě plné moci